

CÁATALA

.....

4° ESO-A

ÍNDIX

Fitxa bibliogràfica.....pàg. 3

Argument...pàg. 4

Vocabulari.....pàg. 5

Personatges.....pàg. 6

Preguntes sobre el llibre.....pàg. 7

Opinió personal.....pàg. 10

FITXA BIBLIOGRÀFICA

Autor: Paulo Coelho.

Títol: L'Alquimista.

Traductor (si n'hi ha): M. Dolors Ventós.

Editorial, col·lecció: Proa.

Lloc i data de l'edició: Barcelona, desembre del 2001.

ARGUMENT

Un jove pastor d'Andalusia que es deia Santiago, al que li encantava viatjar, llegir i aprendre de les seves ovelles, va tenir dues nits seguides el mateix somni. Això li va semblar tan estrany que va decidir anar a una endevina perquè li interpretés el seu somni. Aquesta endevina li va dir que havia d'anar a la recerca del seu somni. Li va dir que devia arribar fins les Piràmides d'Egipte on trobaria un tresor. Santiago se sent frustrat per la resposta de la gitana endevina, però al parlar amb un vell (que era el rei de Salem), que li va donar la mateixa resposta que l'endevina, i que a més, aquest vell coneixia coses de la vida del noi que només ell coneixia, va decidir anar. Aquest vell li va regalar dues pedres (Urim i Tumim), i li va dir que les utilitzés sempre que tingués dubtes, però que no deixés que les pedres decidissin per ell, que ell prengués les seves pròpies decisions. També li va demanar que li donés 6 de les seves ovelles a canvi de la informació que ell li havia donat. La resta del ramat el va vendre per aconseguir diners per anar a Àfrica, a la recerca de la seva Llegendra Personal.

Quan va arribar a Tànger, li van robar tot els seus diners i va haver de començar a treballar amb un venedor de vidres amb la intenció de tornar a Espanya, però el mercader per al que va treballar durant un any, li va fer veure que havia de seguir el seu somni, i així arribaria a les Piràmides. El noi va decidir encaminar-se en una caravana creuant el desert del Sàhara cap a Egipte. Durant el viatge, el noi va conèixer a un anglès que estudiava alquímia. També va conèixer a un cameller, el qual li va ensenyar que devia viure el present. Durant

el seu viatge, el noi va aprendre el Llenguatge Universal i va conèixer l'Ànima del Món. Un dia la caravana es va detenir en un oasi perquè havia esclatat una guerra entre clans. En aquest oasi vivia l'alquimista que estava buscant l'àngel, però l'alquimista esperava l'arribada de el noi, no la de l'àngel. En aquest oasi, el noi es va enamorar d'una dona del desert, Fàtima. Ell sentia l'obligació d'abandonar el seu somni per quedar-se amb la Fàtima. Ella va dir que l'esperaria fins que ell trobés la seva Llegenda Personal.

El noi va tenir una visió: que l'oasi seria atacat per uns guerrers. Això va resultar ser veritat i els caps de l'oasi el van nomenar Conseller de l'Oasi. El noi va començar a dubtar si seguir el seu viatge cap a les Piràmides o abandonar-lo i quedar-se en l'oasi, però l'alquimista li va fer veure que devia seguir buscant la seva Llegenda Personal. A partir d'aquest moment, el noi va reiniciar el seu camí pel desert amb l'alquimista.

Quan passaven per un campament, els guerrers els van parar i els van acusar de ser espies. L'alquimista els va explicar que estaven viatjant, i que el noi era un alquimista que podia transformar-se en vent. El general del campament li deixa 3 dies per preparar-se. Al tercer dia, el noi demostra que ho pot fer. Comença a parlar amb el desert amb el Llenguatge del Món, però aquest li explica que no té poder suficient per transformar-lo en vent i que ha de parlar amb el vent. Aquest també li explica el mateix i que ha de parlar amb el sol. El sol avergonyit de no poder transformar-li, li diu que parli amb la Mà que ho va escriure tot. El noi arriba a la conclusió que ni el desert, ni el vent, ni el sol sabien el que era l'amor, perquè l'amor no és estar parat com el desert, ni recórrer el món com el vent, ni veure tot des de lluny, com el sol, sinó que l'amor és la força que transforma i millora l'Ànima del Món. Després d'això el noi va comprendre tot i es va submergir en l'Ànima del Món i va veure que ell podia realitzar miracles. Per això es va convertir en vent i el general li va deixar marxar al costat del seu mestre.

Després es van dirigir cap a un monestir, on l'alquimista va convertir plom en or. L'alquimista va repartir l'or entre el noi, el monjo i ell mateix, i l'altre tros l'hi va deixar al monjo per si li fes falta al noi. A partir d'aquí, el noi va seguir el seu viatge acompanyat només pels consells del seu cor i els senyals.

Després d'una duna, va veure aparèixer les Piràmides. Mentre plorava, se li va creuar un escarabat (símbol d'Al·là) i ell ho va entendre com un senyal. Va excavar allà on queien les seves llàgrimes, però no va trobar res. Després, va ser colpejat per uns lladres que li van robar i es van burlar d'ell. El noi els va explicar la seva història i el cap del clan li va dir que ell també havia tingut un somni repetit, però que el tresor estava amagat en una capella en ruïnes d'Espanya, que va ser on Santiago va tenir aquest somni per primera vegada juntament amb les seves ovelles. Amb això, el noi va entendre que el seu tresor sempre havia estat a Espanya. Així que va tornar a l'església en ruïnes i va trobar el seu tresor. Va decidir dur-li una part a la gitana i després anar a buscar a la Fàtima.

VOCABULARI

Sicòmor: (pàg. 19) ...perquè un sicòmor grandíols creixia al lloc que abans havia ocupat la sagristia.

– Arbre semblant a la figuera.

Gec: (pàg. 19) Va posar el gec a terra i s'hi va ajeure al damunt;...

– Peca de vestir folgada (que ve ample), amb mànigues, i llarga fins a la cintura.

Alforja: (pàg. 20) ...i va treure un llibre de l'alforja.

– Conjunt de dos sacs per a portar-hi coses.

Zenit: (pàg. 22–23) ...quan el sol fos al zenit, la calor seria tan forta...

– Punt de l'esfera celeste situat verticalment sobre un punt determinat de la Terra.

Sargir: (pàg. 49) No el pensava pas sargir, el forat...

– Refer, cosint, el teixit d'un tros malmès de roba.

Minaret: (pàg. 53) *...els homes que pujaven als minarets i cantaven...*

– Torre d'una mesquita.

Narguil: (pàg. 62) *El vell va col·locar més brases al narguil...*

– Llarga pipa amb la que fumaven els àrabs.

Esperanto: (pàg. 68) *Primer s'havia interessat per l'esperanto...*

– Llenguatge artificial inventat per Zamenhof.

Alquímia: (pàg. 68) *...després, per les religions, i, finalment, per l'alquímia.*

– Ciència medieval, barreja de tècniques químiques i d'especulacions místiques.

Beduïns: (pàg. 77) *...eren beduïns que espiaven la ruta que seguien les caravanes.*

– Relatiu als nòmades dels deserts dels països àrabs.

Simitarra: (pàg. 105) *Quan van ser prop de la gran tenda que era al centre del Faium, van treure les simitarres i les espingardes.*

– Sabre de fulla ampla i corba, usat pels àrabs i altres orientals.

Espingarda: (pàg. 105) *Quan van ser prop de la gran tenda que era al centre del Faium, van treure les simitarres i les espingardes.*

– Escopeta molt llarga usada als països àrabs.

Parrac: (pàg. 144) *La roba li va quedar feta parracs i tenia la sensació que estava a punt de morir.*

– Tros de roba mig després per un estrip.

PERSONATGES

PRINCIPALS:

- **Santiago:** És el protagonista de la història. És un noi adolescent que persegueix la seva Llegenda Personal i finalment l'aconsegueix. També aconsegueix parlar el Llenguatge del Món i comunicar-se amb ell.
- **Melquisedec (rei de Salem):** És un vell intel·ligent i savi que inicia a Santiago en la seva Llegenda Personal i li fa creure en els somnis.
- **L'Alquimista:** És el mestre del noi i sap a la perfecció la ciència de l'alquímia. Li guia per tots els camins i li ajuda a arribar a la seva Llegenda Personal. És molt savi i intel·ligent.

SECUNDARIS:

- **Gitana:** Va ser la que va aconseguir interpretar el somni repetit del noi.
- **Mercader de vidres:** Era un home que va ajudar al noi a guanyar diners per poder tornar a la seva terra, Espanya. És un home que sap com és la seva Llegenda Personal, però que mai la va voler fer per una sèrie de circumstàncies.
- **L'anglès:** Era un alquimista, que es va trobar el noi en la caravana cap a Egipte, quan anava a trobar al gran alquimista de Faium.
- **Cameller:** Es va trobar el noi en la caravana cap a Egipte.
- **Fàtima:** Era una jove musulmana, una dona del desert que es va enamorar de Santiago. Ella va dir que li esperaria fins que tornés del desert de realitzar la seva Llegenda Personal.
- **Guerrers del desert:** Eren guerrers de dos clans diferents (que lluitaven entre ells), i uns li van demanar a Santiago que es transformés en vent, o sinó el matarien.
- **Monjo:** Va rebre una part de l'or, i li va guardar una altra part a Santiago per si després, al tornar de les Piràmides, la necessitava.

PREGUNTES SOBRE EL LLIBRE

5. Quin passatge del llibre t'ha agradat més (copia'l)? Per què?

(pàg. 89) *Finalment, hi va aparèixer una noia que no anava vestida de negre. Duia un cànir a l'espatlla i el cap cobert per un vel, però no tenia la cara tapada. El noi s'hi va acostar per preguntar-li per l'Alquimista.*

Aleshores, va semblar com si el temps es parés i l'Ànima del Món sorgís amb tota la seva força davant del noi.

Quan li va veure aquells ulls tan negres i els llavis indecisos entre un somriure i el silenci, va comprendre la part més important i més sàvia del Llenguatge que parlava el món, i que totes les persones de la Terra eren capaces d'entendre amb el cor. D'això en diuen Amor i és una cosa més antiga que els homes i que el mateix desert. Tot i així, resorgeix sempre amb la mateixa força en qualsevol lloc en què es creuin dos parells d'ulls, tal com s'havien creuat aquells dos parells d'ulls davant d'un pou. Finalment, els llavis es van decidir pel somriure, i allò era un senyal, el senyal que havia esperat tota la vida sense saber-ho, el que havia buscat en les ovelles, els llibres, els vidres i el silenci del desert.

Allò era el Llenguatge del Món en tota la seva puresa, no li calien explicacions, perquè l'Univers no en necessita per seguir el seu camí en l'espai sense fi. En aquell moment, l'únic que comprenia el noi era que estava davant de la dona de la seva vida, les paraules no feien cap falta; ella també ho devia de saber. N'estava més segur que de qualsevol altra cosa al món, encara que els seus pares i els pares dels seus pares diguessin que calia festejar, prometre's, conèixer bé la persona i tenir diners abans de casar-se. Els qui diuen això, és possible que no hagin conegut mai el Llenguatge Universal, perquè, quan t'hi submergeixes, és fàcil entendre que, al món, sempre hi ha una persona que n'espera una altra, tant si és al bell mig d'un desert com si és enmig d'una gran ciutat. Quan el camí d'aquestes persones es creua i els seus ulls es troben, el passat i el futur perden tota la importància i només existeix aquell moment i la increïble certesa que totes les coses que s'esdevenen sota el sol han estat escrites per la mateixa Mà. La Mà que desvetlla l'Amor i que ha creat una ànima bessona per a cada persona que treballa, descansa i busca tresors sota el sol. Perquè sense això els somnis de la raça humana no tindrien cap sentit.

<<Maktub>>, va pensar el noi.

Crec que aquest és el passatge que més m'ha agradat, perquè és quan es troba per primera vegada amb la Fàtima i s'enamora d'ella a primera vista, i parla d'ella com si hagués trobat un tresor...

6. Quin és l'aspecte més destacable, bo i dolent, del llibre?

Crec que de bo pot ser el personatge, perquè crec que està ben fet, ben pensat (és una bona persona, i una de les poques persones que vol complir la seva Llegendada Personal). I dolent crec que en alguns passatges que es passa molta estona parlant més o menys del mateix, i que si la Llegendada Personal, l'Ànima del Món... i t'acabes fent una mica d'embolic.

1. – Aquest llibre parla del que parlen gairebé tots els llibres –va continuar dient el vell–. De la incapacitat que tenen els homes d'elegir el seu propi destí. I acabar fent per manera que tothom es cregui la mentida més gran del món.

– Quina és la mentida més gran del món? –li va preguntar el noi tot sorprès.

– És aquesta: que en un moment determinat de la nostra existència, perdem el control de la nostra vida, la qual passa a ser governada pel destí. Aquesta és la mentida més gran del món. (pàg. 30)

Quin és el missatge de l'Alquimista? De què parla? Aquí, l'alquimista, el que li vol dir a Santiago és que segueixi la seva Llegendada Personal, que faci el que desde sempre ha volgut fer: viatjar. Aquest fragment parla de que molta gent no segueix la seva Llegendada Personal i prefereix esperar a fer el que li digui el destí.

2. Què representa el vidrier, en comparació a Santiago? Escriu frases del text que ho exemplifiquin. (Et serà útil per a això rellegir les primeres pàgines de la segona part).

Al vidrier li agradaria anar a la Meca i així complir la seva Llegendada Personal (igual que el noi volia anar a les Piràmides, però que després es va fer enrere), però ja a aquella edat, no es veia capaç d'anar-hi (Santiago, en canvi, com que li havien robat i durant quasi tot l'any havia tingut que treballar sense haver pogut anar a les Piràmides, preferia guanyar diners i tornar a Espanya i comprar ovelles).

(Pàg. 57) *Aquell matí havia fet càlculs: si continuava treballant cada dia al mateix ritme, li faria falta tot un any per poder comprar unes quantes ovelles.*

(Pàg. 59–60) *El cinquè precepte és un viatge. Hem d'anar, si més no una vegada en la vida, a la ciutat de la Meca.*

La Meca és molt més lluny que les Piràmides. Quan era jove, em vaig estimar més estalviar els pocs diners que tenia per muntar aquesta botiga. Em pensava que em faria ric algun dia i aleshores podria anar a la Meca. Vaig guanyar diners, però no podia deixar la meua vidrieria en mans de ningú més, perquè el vidre és molt delicat. Al mateix temps veia que, per davant de la meua botiga, hi passava molta gent que anava en direcció a la Meca. Hi havia pelegrins rics que duïen un seguici de criats i camells, però la majoria eren molt més pobres que no pas jo. Tots hi anaven i en tornaven contents, i col·locaven davant les portes de casa seva els símbols del seu pelegrinatge.

(Pàg. 60) *–Per què no hi va ara, a la Meca? –li va preguntar el noi.*

–Perquè la Meca és el que em manté viu. El que em fa suportar tots els dies iguals, aquests gerros silenciosos en els prestatges, dinar i sopar en aquella fonda tan horrible i el fet de no tenir altres motius per continuar viu. Tu somies ovelles i piràmides. Ets diferent de mi, perquè desitges realitzar els teus somnis. Jo només somio el viatge a la Meca. Me l'he imaginat milers de vegades: la travessa del desert, l'arribada a la placa on hi ha la Pedra Sagrada, les set voltes que hi hauré de fer al voltant abans de tocar-la. M'he imaginat les

persones que estaran al meu costat i al davant, les converses i les oracions que resarem junts. Però em fa por tenir una gran decepció, per això m'estimo més somiar.

3. L'Ànima del món (...) em diu que el seu problema més gran és que, fins ara, només els minerals i els vegetals han comprès que tot és una sola cosa (...). Cadascun compleix la seva missió exacta en aquesta sola cosa i tot plegat seria una Simfonia de Pau si la Mà que ho ha escrit tot s'hagués aturat el cinquè dia. (pàg. 134)

De qui i de què parla? Per què el cinquè dia? Si tot s'hagués aturat el cinquè dia i no s'hagués escrit el sisè, ara no existiria l'home i el coure seria sempre coure i el plom seria sempre plom, i algun dia la Llegendra Personal de cadascú es complirà, i per això cal que es transformin en una cosa millor i que tinguin una nova Llegendra Personal. Si només hagués arribat al cinquè dia, el plom o el coure (per exemple) farien la seva Llegendra Personal, però no milloraria ni res.

4. Què és la Llegendra Personal? És allò que sempre s'ha desitjat fer en la vida.

I que vol dir la frase l'única obligació que tenen els homes és complir la seva Llegendra Personal (pàg. 33) dins el context del llibre? Que si de veritat volen fer una cosa, si de veritat volen complir la seva Llegendra Personal, tot ho tindran a favor seu.

5. És més important la pregunta que la resposta; allò important és buscar, no pas trobar.

En què es relaciona aquesta cita del llibre *El món de Sofia* amb *L'Alquimista*?

Que a l'Alquimista per trobar el seu tresor i complir la seva Llegendra Personal, primer ha de buscar, i buscant va coneixent gent i va aprenent moltes coses noves. Amb relació amb la cita de l'altre llibre, crec que les coses més importants que ha trobat ha sigut mentre buscava, i no pas quan troba l'autèntic tresor.

¿Quin és exactament el tresor que al final del trajecte ha guanyat? (Per respondre aquesta pregunta et pot ser també útil la lletra de la cançó *Itaca* de Lluís Llach).

Les coneixences que ha anat adquirint durant tot el viatge. Ha après nous idiomes, ha conegut a moltes persones, ha après a escoltar al seu cor...

OPINIÓ PERSONAL

Crec que el llibre, en general, ha estat bé. Al principi el veia molt normal, més ben avorrit, però mentre anava llegint més cap endavant, s'anava posant més interessant (més cap a la part per on viatgen pel desert). El llibre no era complicat, s'entenia tot bastant bé. Aquest tema de que s'hauria de seguir la seva Llegendra Personal està bé, perquè té raó, cadascú hauria de fer en la vida el que més li agradi i no el que li porti el destí.